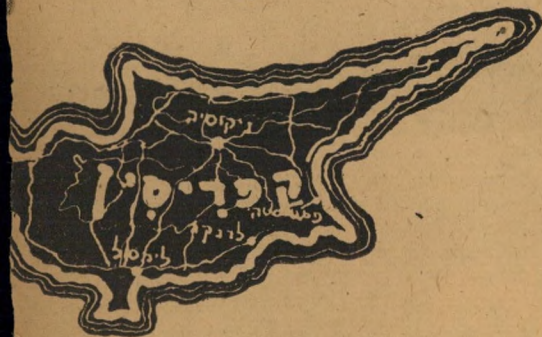

אמנם
סוף
שקול
הוא

הנופש מתחיל כשהאנייה עוד בנמל: מבטים חודרים אל האופק או מנוחה על הסיפון.

ק יננס באר החיפאי היה מלא מן הרגיל. ליד כל שלחן הצטופפו אנשים, מזוהדות וחבילות נערמו מכל עבר. הם לא היו אורחיו הרגילים של בית הקפה; אלה עמדו בצד והביטו בפושלים שתפסו את מקומם, חיי כו בסבלנות עד שיעזבו. הם ידעו כי בעוד שעה קלה תפליג א/ק נגבה ואתה כל 350 הנוסע עים לניול של סוף שבוע לקפריסין וחזרה. באולם ההמתנה של הנמל בלט תוף גדול של התומורת שהזמנה במיוחד עלידי מאר גני הטיול, חברות התיירות פלורס וסייט סיאינג. בפינה אחרת נראה צעיר לבוש חא קי, כובע קאובוי על ראשו — כאילו התכוונ למסע הרפתקאות במעמקי הגונגלים. יתר הנוסעים היו אוסף רגיל מאר של אורחים. פקידים. בעלי עסקים קטנים, כועלים בחופשה. הפעם נעדרו שתי השכבות הקיצוניות: ה עשירה מאר והענייה. מאז ההקלות בהיתרי יציאה ובתשלום כרטיסי נסיעה, יצאו הרא שונים למסעות של ממש ואילו האחרונים שוב לא יכלו להרשות לעצמם להוציא כס פים על מותרות.

"זה לא כלום!" עם ערב כבר היתה האנייה הלבנה, המסוגלת להסיע 500 נוסע עים, בדרכה. הים היה שקט מאד, הירח מלא. על הסיפון ישב כמה מאנשי הצוות, הקשיבו לשירי הזמר של התומורת, שליווה את צע מו בגיטרה. על הסיפון העליון חיפשו הנוסע עים מקום נוה י. שטרע על כורסאות.

אך למרות הים השקט, היו כאלה, שלא זגנו במיוחד משכיבתם על הסיפון. הם בלעו טבלאות, לעסו חתיכות לחם יבש, מצצו לימונים, נשמו בכבדות — והכחישו בכל חוקף שנפלו קורבן למחלתים. "זה כלום", הבטיחו. "כשגיע לקפריסין נהיה בסדר".

שם, כושמאל... למחרת בבוקר, עוד טרם התחילו אנשי הצוות לשטוף את הסיפון